

T(R)ÒPICS

L'AGOST TÉ LA CLAU DE L'ANY

MARCEL·LÍ BORRELL
COL·LABORADOR PERIÒDIC

Avui és un dia històric, que diria el periodista transcendent. 30 de juliol de 2006. Darrer diumenge d'un juliol infernat. Mai més no el tornarem a viure. D'aquí que sigui històric. A que sona fort? A hores d'ara el succés únic ens espera aclofat vora la cambra, l'escala, el carrer, la carretera, la platja, la muntanya... Em podria passar tot l'article anotant espais i temps a la manera metalingüística d'un Georges Pérec urbà o d'un Guillermo Cabrera Infante cinèfil. Però no tremolin. O sí. Un calfred regenera i refrigera.

Diuen els pagesos que l'agost té la clau de l'any. Fer l'agost. La "fira-gost" dels italians. Recollir després de batre. Carretera i manta amb els deures enllestits. Malament si els deixem pel setembre, com els mals estudiants. Llegeixo que els teatres importants del país –el mapa català– se'n van de vacances amb les programacions tancades. El Teatre Nacional de Catalunya amb el flamant director, un Sergi Belbel convertit en senyor Esteve de botiguers i menestrals escènics, té preparat l'aparador amb productes de la terra, majorment. El Lliure del motero Rigola, també: manufactures *cool* i ultramarins del nord i del sud, amb especial predicció pels clàssics revisitats i re-matats. El Centre d'Arts Escèni-

ques de Reus és el nou gall del corral teatral català o en català, o ni això. Va llençat el Ferran Madico. I d'internacional. L'eix Reus-Paris-Londres però substituint l'ametlla i els fruits secs de la terra per espectacles cuinats amb xefs emergents i neòfits com Georges Lavaudant, Peter Brook i el fill pròdig reusenc Lluís Pasqual.

També el Romea del terrible Calixto Bieito se'n va amb la clau al pany i mercadejant amb la tòpica nòmina d'actors-directors de la casa i altres sospitosos habituals – Albertís, Ollés, Masós, Echanoves, Canuts–: l'imperi Focus enlluernant la parròquia esnob.

Per no quedar-se reressagat, el conseller Ferran Mascarell enfila l'agost amb un pacte entre els prin-

cipals teatres públics catalans per no fer-se la guitza mútuament. Per cert, amén dels de Barcelona, Girona, Reus i Terrassa, ni tan sols un dels teatres públics de Ponent.

Per al·lusions. Els Teatres Municipals de Balaguer, Lleida, Mollerussa i Tàrraga, que jo sàpiga, no amb dit ni mu sobre les respectives programacions de la temporada 2006-07. Però no patíssim, el vinent és l'any del protagonisme entotsolat Lleida, Reina de la Cultura Folk (i Torres). Gegants, caps grossos, castellers, sardanistes, romans i *tutti quanti* senyorejaran carrers i places escapats de la Catalunya profunda. Tenim l'AVE però seguim perdent el tren. Cosmopolita? De rodalies i gràcies. Salut. I bon(a) clau.